

TEZA:

Brak jest regulacji prawnych rangi ustawowej, jak i wewnętrznych przepisów samorządu radców prawnych, które zakazywałyby łączenia funkcji Wicedziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych z funkcją Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych oraz Pełnomocnika Krajowej Rady Radców Prawnych. Brak takich wyraźnych ograniczeń nie pozwala zatem na stawianie zarzutu naruszenia prawa, czy też zasad etyki lub godności zawodu.

Sygn. akt WO-191/21

POSTANOWIENIE
z dnia 24 marca 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodnicząca: S WSD Marta Stryjek

Sędziowie: S WSD Monika Klonowska
S WSD Przemysław Ciszak - sprawozdawca

Protokolant: Justyna Kosińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 marca 2022 roku

zażalenia Pani J. W. z dnia 21 września 2021 r. na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 21 lipca 2021 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia o przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, prowadzonego pod sygn. akt GRD 13/2021

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 kwietnia 2021 r. Pani J. W. (dalej także jako „Pokrzywdzona”) zawiadomiła Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych (dalej także jako „GR KIRP”) o popełnieniu deliktów dyscyplinarnych przez radcę prawnego Panią A. G., wraz z wnioskiem o ściganie w zw. z naruszeniem prawa, zasad etyki zawodowej, godności zawodu.

W treści zawiadomienia Pokrzywdzona, powołując się na przepis art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach

prawnych, w zw. z art. 309 k.p.k. w zw. z art. 67 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 3.1 i art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, wniosła o przeprowadzenie dochodzenia wobec radcy prawnego A. G. oraz przeprowadzenie w toku dochodzenia wskazanych w zawiadomieniu dowodów. Wniosła także na podstawie art. 65 ustawy o radcach prawnych o ukaranie radcy prawnego A. G.: a) do czasu prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego poprzez zawieszenie w funkcji Wicedziekana OIRP w (...) oraz jednocześnie członka Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., w funkcji Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych i w funkcji pełnomocnika Krajowej Rady Radców Prawnych, ponieważ prawo nie zezwala na jednoczesne wykonywanie tych funkcji, co jest równoznaczne z zakazem ich łączenia, jako pozostających w ustawowej zależności, a ponadto pozbawienie obwinionej tych funkcji; b) zastosowanie wobec radcy prawnego A. G. jednak z kar ustawowych włącznie z pozbawieniem prawa wykonywania zawodu radcy prawnego w związku z rażącym naruszeniem prawa, zasad etyki zawodowej oraz uchybienie godności zawodu.

Do pisma dołączono kilka dokumentów, w tym kopie uchwał KRRP nr 2/XI/2020 a dnia 21 listopada 2020 r. i nr 15/XT/2020 z dnia 21 listopada 2020 r. oraz postanowienie z dnia 21 listopada 2017 r. Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie sygn. akt WO-130/17.

W toku czynności sprowadzających Główny Rzecznik Dyscyplinarny KIRP zwrócił się do Pani J. W. pismem z dnia 11 maja 2021 r. o wskazanie jakie zachowanie radcy prawnego A. G. jest przedmiotem skargi z dnia 19 kwietnia 2021 r. Pismem z dnia 4 czerwca 2021 r. Pani J. W. ponownie wskazała, że r.pr. A. G. dopuściła się czynu z art. 231 § 1 i § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych (przekroczenie kompetencji), ponieważ jednocześnie pełni funkcję Wicedziekana Okręgowej Rady Radców Prawnych w (...) i Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych, w tym funkcję pełnomocnika Krajowej Rady Radców Prawnych, a nadto że prawo nie zezwala na łączenie tych funkcji I i II instancji. Pani J. W. zarzuciła również r.pr. A. G., że naruszyła Kodeks Etyki Radcy Prawnego (art. 6, art. 11, art. 60, art. 61, art. 64 KERP), które stanowi podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej r.pr. A. G. na podstawie art. 3 KERP. Pani J. W. nie wskazała jednocześnie żadnych innych zachowań radcy prawnego A. G., które były przedmiotem skargi z dnia 19 kwietnia 2021 r.

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2021 Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP odmówił wszczęcia dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP wskazał, że radca prawny A. G. w toku postępowania sprawdzającego prowadzonego w sprawie sygn. akt GRD 7/2021 z zawiadomienia innej osoby o treści praktycznie tożsamej jak treść zawiadomienia z dnia 19 kwietnia 2021 r. w niniejszej sprawie, złożyła obszernie wyjaśnienia w piśmie z dnia 13 maja 2021 r. i odnosząc się do zarzutu łączenia funkcji Wicedziekana OIRP w (...) z funkcją Wiceprezesa KIRP oświadczyła, że w obowiązującym porządku prawnym nie znajduje norm, które zakazywałyby łączenia wskazanych funkcji oraz ustanowienia pełnomocnikiem KIRP. Radca prawny A. G. w związku z przywołaniem przez zawiadamiającą w sprawie sygn. akt GRD 7/2021 m.in. przepisu art. 231 kk zaznaczyła, że nie jest funkcjonariuszem publicznym i podkreśliła, że w żaden sposób nie przekroczyła swoich uprawnień, jak też nie miało miejsca nie dopełnienie jej obowiązków.

Ponadto, w toku dochodzenia, na podstawie danych ze strony internetowej Krajowej Rady Radców Prawnych ustalono, że radca prawny A. G. jest członkiem Krajowej Rady Radców Prawnych. Ustalono ponadto, że uchwałą nr 2/XI/2020 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 21 listopada 2020 r. w sprawie wyboru wiceprezesa KRRP dokonano wyboru radcy prawnego A. G. na funkcję Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych, a nadto uchwałą nr 15/XI/2020 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 21 listopada 2020 ustanowiono pełnomocnikiem Krajowej Rady Radców Prawnych radcę prawnego A. W. Krajowej Rady Radców Prawnych.

Pismem z dnia 21 września 2021 r. skierowanym do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych za pośrednictwem Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, które wpłynęło do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 27 września 2021 r., Pani J. W. złożyła zażalenie na postanowienie Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 21 lipca 2021 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia o przewinienia dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W zażaleniu Pokrzywdzona ponownie wskazała, że radca prawny A. G. naruszyła przepis art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, bez podstawy prawnej łącząc funkcje Wicedziekana OIRP w (...), Wiceprezesa Krajowej Izby Radców Prawnych oraz Pełnomocnika Krajowej Izby Radców Prawnych. Skarżąca wniosła o: 1) uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w celu obligatoryjnego dochodzenia na podstawie art. 325a § 1 kpk, art. 325e § 1 kpk w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, art. 115 § 13 pkt 3 i pkt 4 kk w zw. z art. 74.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych; 2) w ponownym postępowaniu przeprowadzenie dochodzenia przez innego Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP niż radca prawny W. G., ponieważ r.pr. W. G. jako Zastępca RD KIRP wyłączony jest z mocy prawa - art. 40

pkt 5 kpk w zw. z art. 74.a pkt 1 ustawy o radcach prawnych; 3) doręczenie Pokrzywdzonej z urzędu pisma Obwinionej r.pr. A. G. z dnia 13 maja 2021 roku.

Postanowieniem z dnia 28 września 2021 r. Główny Rzecznik Dyscyplinarny KIRP pozostawił bez rozpoznania zażalenie Pani J. W. od postanowienia Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP z dnia 21 lipca 2021 sygn. akt GRD 13/2021 o odmowie wszczęcia dochodzenia. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że zażalenie zostało wniesione z uchybieniem wyznaczonego terminu, tzn. skarżąca odebrała przesyłkę w dniu 13 września 2021 r., zaś zażalenie wniosła w dniu 21 września 2021 r.

We wniesionym do tego postanowienia zażaleniu z dnia 22.10.2022 Skarżąca wskazała, że zaskarżone postanowienie zostało w rzeczywistości doręczone w dniu 14.09.2021, a zatem zażalenie wniesiono w terminie. Do zażalenia skarżąca dołączyła wydruk śledzenia przesyłki wskazujący na odbiór w dniu 14.09.2021

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2021 r. Główny Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych uchylił zaskarżone postanowienie z dnia 28 września 2021 r. i zarządził przekazanie zażalenia wraz z aktami sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu KIRP celem rozpoznania.

Wyższy Sad Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie Pokrzywdzonej J. W. nie zasługuje na uwzględnienie, a w konsekwencji zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu formalnego stawianego przez Pokrzywdzoną, jakoby zaskarżone postanowienie z dnia 21 lipca 2021 r. było „antydatowane”, albowiem data stempla pocztowego nadania tegoż postanowienia to 25 sierpnia 2021 r., nie znajduje uzasadnienia. Fakt, iż Biuro Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego nadało odpis postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w dacie późniejszej niż wydanie postanowienia, nie przesądza o antydatowaniu pisma, rozumianym jako nadanie pismu daty innej, niż ta w której rzeczywiście zostało sporządzone. Pokrzywdzona nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów.

W dalszej części zażalenia Pokrzywdzona stawia zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, a to art. 305 § 1 kpk w zw. z art. 325i § 1 kpk w zw. z art. 309 pkt 2 kpk, wskazując, że postępowanie sprawdzające powinno być przeprowadzone w ciągu siedmiu- czternastu dni, zaś dochodzenie w ciągu dwóch miesięcy z możliwością przedłużenia do trzech miesięcy, a w wypadkach szczególnie uzasadnionych - na dalszy czas oznaczony. W ocenie Pokrzywdzonej

Zastępca RD KIRP nie przeprowadził obligatoryjnego dochodzenia w zw. z art. 325i § 1 kpk w zw. z art. 309 pkt 2 kpk w zw. z art. 12 ustawy o radcach prawnych i art. 115 § 13 pkt 3 i 4 kpk.

Odnosząc się do powyższych zarzutów stwierdzić należy w pierwszej kolejności, iż zgodnie z art. 741 ustawy o radcach prawnych, przepisy kodeksu postępowania karnego oraz przepisy rozdziałów I-III kodeksu karnego znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym. Przy czym, jak wskazuje się w literaturze, odpowiednie stosowanie regulacji kodeksu postępowania karnego oraz kodeksu karnego w postępowaniu dyscyplinarnym „we jest równoznaczne z tym, że prowadzone jest wobec radcy prawnego postępowanie karne. Przepisy KPK powinny być stosowane tylko w zakresie nieuregulowanym w Ustawie o radcach prawnych, oczywiście z uwzględnieniem przede wszystkim specyfiki postępowania dyscyplinarnego. Odpowiednie stosowanie przepisów KPK i KK oznacza, że niektóre przepisy tych ustaw będą stosowane w postępowaniu dyscyplinarnym z pewnymi modyfikacjami, z uwagi na specyfikę postępowania dyscyplinarnego, niektóre przepisy tych ustaw w ogóle nie będą miały zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym, a niektóre przepisy tych ustaw będą stosowane w postępowaniu dyscyplinarnym bez istotnych zmian, modyfikacji bądź nawet wprost. (tak: Ustawa o radcach prawnych. Komentarz; red. Dr hab. Tomasz Scheffer, wyd. CH Beck, rok 2022).

W niniejszej sprawie, w związku z zawiadomieniem Pokrzywdzonej z dnia 19 kwietnia 2021 r., doręczonym do Biura Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 26 kwietnia 2021 r., już pismem z dnia 11 maja 2021 r. zwrócono się do Pokrzywdzonej o doprecyzowanie złożonego zawiadomienia poprzez wskazanie, jakie konkretnie zachowanie radcy prawnego A. G. jest przedmiotem skargi. Następnie, pismem z dnia 1 czerwca 2021 r. Biuro Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego poinformowało Pokrzywdzoną o przyjęciu do rozpoznania sprawy i jednocześnie o wyznaczeniu Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego do prowadzenia sprawy pod sygn. akt GRD 13/2021. Następnie, w dniu 21 lipca 2021 r. wydane zostało zaskarżone przez Pokrzywdzoną postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. Jak wynika z powyższego, czynności związane z prowadzonym postępowaniem dokonywane były bez zbędnej zwłoki, z zachowaniem przewidzianych w kodeksie postępowania karnego terminów instrukcyjnych. Należy również stwierdzić, iż w ramach prowadzonego postępowania przeprowadzone zostały niezbędne czynności wyjaśniające, które sprowadzały się w istocie do ustalenia statusu radcy prawnego A. G. w kontekście pełnionych przez nią funkcji w organach samorządu radców prawnych, albowiem merytoryczny zarzut stawiany przez Pokrzywdzoną sprowadzał się wyłącznie do twierdzenia, iż jednoczesne pełnienie przez radcę prawnego A. G. funkcji Wicedziekana Okręgowej Rady Radców Prawnych w (...), Wiceprezesa Krajowej Rady

Radców Prawnych oraz Pełnomocnika Krajowej Rady Radców Prawnych stanowi naruszenie art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych, wiążąc ten przepis z art. 12 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych oraz art. 115 § 13 pkt 3 i 4 i art. 231 § 1 k.k.

Odnosząc się do powyższego należy wskazać, iż zgodnie z przywołanym przepisem art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych „Radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych”. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż przepis ten ma charakter normy blankietowej, a zatem ewentualne pociągnięcie radcy prawnego do odpowiedzialności dyscyplinarnej wymaga wykazania naruszenia przez radcę prawnego konkretnej normy prawnej lub etycznej, wynikającej z odrębnych przepisów. W ocenie Pokrzywdzonej, fakt łączenia przez radcę prawnego wskazanych funkcji w organach samorządu radców prawnych stanowi naruszenie art. 231 § 1 w zw. z art. 115 § 13 pkt 3 k.k. w zw. z art. 74¹ pkt 2 i art. 12 Ustawy o radcach prawnych. Zgodnie z referowanym przepisem art. 231 § 1 k.k. „Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”.

Odnosząc się do powyższego, należy w pierwszej kolejności rozważyć, czy przepis art. 12 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym „Radca prawny podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych korzysta z ochrony prawnej przysługującej sędziemu i prokuratorowi”, pozwala na twierdzenie, iż radcy prawnemu przysługuje status funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 115 § 13 kodeksu karnego. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP, przepis art. 12 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych wyznacza wyłącznie zakres ochrony przysługującej radcy prawnemu podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych, odsyłając w tym zakresie od ochrony prawnej przysługującej sędziemu i prokuratorowi. Zatem radca prawny, nie będąc co do zasady funkcjonariuszem publicznym, korzysta jedynie podczas i w związku z wykonywaniem czynności zawodowych z takiej ochrony, jaka przysługuje sędziemu i prokuratorowi, mającym status funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 115 § 13 pkt 3 k.k. Innymi słowy, radca prawny, nie będąc wprost wymieniony w przepisie art. 115 § 13 k.k., nie może być uważany za funkcjonariusza publicznego. Tym samym, mając na względzie fakt, iż przestępstwo o którym mowa w art. 231 § 1 k.k. jest tzw. przestępstwem indywidualnym właściwym, którego podmiotem może być wyłącznie osoba posiadająca status funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 115 § 13 k.k., toteż podmiotem tego przestępstwa nie może być radca prawny, nie wymieniony wprost w tymże przepisie.

Niezależnie od powyższego, należy podkreślić, iż w ocenie Pokrzywdzonej, zarzucane radcy prawnemu A. G. zachowanie miało polegać na łączeniu funkcji w organach samorządu radców prawnych, co stanowiło o przekroczeniu uprawnień. Z takim zarzutem nie sposób się zgodzić. Przede wszystkim wskazać należy, iż czyn opisany w art. 231 § 1 k.k. polegać może na działaniu (przekroczeniu uprawnień) lub zaniechaniu (nie dopełnieniu obowiązków). Jeśli chodzi o przekroczenie uprawnień, to zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby funkcjonariusz publiczny swymi działaniami wykroczył poza kompetencje przyznane mu na podstawie odrębnych przepisów prawa. Tymczasem, brak jest regulacji prawnych, tak rangi ustawowej, jak i wewnętrznych przepisów samorządu radców prawnych, które zakazywałyby łączenia wskazanych funkcji Wicedziekana OIRP w funkcja Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych oraz Pełnomocnika Krajowej Rady Radców Prawnych. Brak takich wyraźnych ograniczeń nie pozwala zatem na stawianie zarzutu naruszenia prawa, czy też zasad etyki lub godności zawodu.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP takich ograniczeń nie można i nie da się wyinterpretować z przywołanych przez Pokrzywdzoną przepisów ustawy o radcach prawnych, w tym art. 40 - 63 tej ustawy regulujących zasady funkcjonowania samorządu radców prawnych. Przepisy te określają uprawnienia poszczególnych organów na szczeblu okręgowych izb radców prawnych oraz Krajowej Izby Radców Prawnych, przy czym nie przewidują one ograniczeń w zakresie możliwości łączenia funkcji w organach.

Mając powyższe na względzie za prawidłowe należy uznać rozstrzygnięcie Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP z dnia 21 lipca 2021 r. w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie. Zgodzić należy się, że w niniejszej sprawie wystąpiła przesłanka z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., zgodnie z którym nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Niepopełnienie czynu albo brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia to stan braku tzw. faktycznej podstawy procesu. Brak taki powoduje niedopuszczalność wszczęcia postępowania w świetle art. 303 k.p.k., zgodnie z którym jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, wydaje się z urzędu lub na skutek zawiadomienia o przestępstwie postanowienie o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia, w którym określa się czyn będący przedmiotem postępowania oraz jego kwalifikację prawną. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki zawodowej lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Wyżej przytoczone przepisy postępowania karnego mają zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym, zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Z analizy powyższych norm wynika, że wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego może nastąpić, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie postępowania radcy prawnego sprzecznego z prawem, zasadami etyki zawodowej lub godnością zawodu bądź za naruszenie obowiązków zawodowych.

Zgodnie z § 15 ust. 5 Uchwały nr 98/XI/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych, Rzecznik wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, jeżeli zebrany w toku czynności sprawdzających materiał dowodowy nie daje podstaw do wszczęcia dochodzenia lub pozwala na uznanie, że przewinienie dyscyplinarne jest mniejszej wagi i zachodzą przesłanki wystąpienia z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy o radcach prawnych.

Pani J. W., powołując się w zawiadomieniu z dnia 19 kwietnia 2021 r. oraz w piśmie z dnia 4 czerwca 2021 r. na przepisy ustawy o radcach prawnych, kodeksu postępowania karnego, kodeksu karnego oraz Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i domagając się wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. G. nie wskazała na żadne naganne działania, czy też zaniechania ze strony radcy prawnego A. G., jak również nie przytoczyła żadnych okoliczności faktycznych, które uzasadniałyby podjęcie dochodzenia w sprawie o popełnienie deliktów dyscyplinarnych.

Jedynym zarzutem, który da się wywieść z treści zawiadomienia Pani J. W., który został skonkretyzowany w treści pisma z dnia 4 czerwca 2021 r. jest jednoczesne pełnienie przez radcę prawnego A. G. funkcji Wicedziekana Okręgowej Rady Radców Prawnych w (...) oraz Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych. Zarzut ten jest jednak nieuzasadniony, albowiem żaden z przepisów ustawy o radcach prawnych, jak również przepisów wewnętrznych normujących działalność samorządu radców prawnych i jego organów oraz zasady przeprowadzania wyborów do organów samorządu radców prawnych nie zawiera zakazów uniemożliwiających wybór radcy prawnego piastującego funkcję Wicedziekana Okręgowej Rady Radców Prawnych na funkcję Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych i pełnomocnika Krajowej Rady Radców Prawnych.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono w oparciu o art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, który stanowi, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. W pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania

przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych. Skoro zatem zażalenie od postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia złożyła Pokrzywdzona, a postanowienie to zostało utrzymane w mocy, stąd kosztami postępowania obciążono Krajową Izbę Radców Prawnych, albowiem przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym nie doszło do „ukarania” radcy prawnego w rozumieniu art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Biorąc powyższe pod rozwagę, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 74¹ (t.j. Dz.U. z 2020r. poz. 75 ze zm.) orzeczono jak w sentencji postanowienia przez utrzymanie w mocy zaskarżonego Zarządzenia.